

ל מ ד

הנהלת

חשבונות

ב מ כ ו נ

בעזרת ספרי

* קורס בוקר מזורז

סוג ג' הפתיחה 8/9

* קורס ערב יסודי

סוג ג' הפתיחה 8/9

* קורס למתקדמים

סוג ד' הפתיחה 11/9

* קורס דו-שנתי

למנהלי חשבונות

מדופלמים

ה הר ש מה נ מ ש כ ת

למד במוסד מוכר!

ת ע ו ד ו ת ל מ ס י י מ י מ

אתגר

כי מפאת חופשות החגים של רבים מעובדי הדפוס, יופיע הגליון הקרוב (מספר 141) בתאריך 13 באוקטובר 1966.

המינויים שטרם הגיבו על פניית העורך, מתבקשים לעשות זאת בי הקדם.

לקבלת חוברת הסברה חיים פנה אל מכשירים לפיתוח הגוף ת.ד. 4915 תל-אביב

תעלומת המכתב המזויף

(המשך מעמוד 13)

הוא מצלצל לבאדר: "אני שונח לך את רחל הלפרן. יש לה זכר חשוב מאוד לומר לך."

באדר חושב לתומו שהמדובר הוא באחותו של בגין, שבמיקרה גם שמה רחל הלפרן. לכן הוא מנסה לדחות את השיחה ביום יומיים, כי הוא עמוס בעבודתו. בגין משכנע אותו שהדבר אינו סובל דיחה.

17 באוגוסט. רחל הלפרן יושבת במשרדו של באדר, מגוללת בפניו את כל הידוע לה. ניצוח נדלק בעיני השועל הזקן. הוא מרגיש מייד שהו חומרנסקי. הוא מחתמים את הגברת על תצהיר חוקי, מתקשר עם מרידור.

מערכת הארץ. משרדו של העורך הראשי, גרשום שוקן. נכנסים יעקוב מרידור, המציג את עצמו כבאכוח תנועת-החרות, ויוחנן באדר, המציג את עצמו כבאכוח הגברת הלפרן. באדר מבקש לראות את המכתב המקורי.

שוקן, השוקק על הגינות עתונו, מבין כי חסינות מקורות האינפורמציה אינה חלה על מכתב אנונימי, בעל כתובת מזויפת. הוא מבטיח ברצון לשלוח לגברת הלפרן מכתב-התנצלות אישי, מוסר לבאדר פוטוסטאט של המכתב.

תמונה שביעית: הזוגרה מתהדקת

מצודת זאב. באדר מתפרץ סנימה בהתלהבות, כשבירו הפוטוסטאט. הוא מבקש לראות העתק כתב ידו של מינצר. משווה את כתב היד, נוכח לדעת שלא מינצר כתב את המכתב. חיפוש קדחתני בתקיי חרות. כל המיסמכים, שנכתבו על-ידי אנשים הידועים כמקורבי תמיר, מובאים אל באדר. באדר גראפולוג חובב, בודק אותן בזוככית-מגדלת. מעיין במיסמך, מניח אותו, לוקח מיסמך שני, וכו'.

פתאום קופץ ממקומו וקורא בתרועת-נצחון: "זהו מצאתי!" לפני באדר מונח מכתב, בו ששה עמודים, שנכתב למינחם בגין על-ידי חבר-תנועה בשם חיים אמסטרדאם. עינו המאומנת של באדר הבחינה מייד בסימני-היכר מיוחדים: בראש העמוד השני הופיע המיספר 2 בסיפרה רומית, ומחתת קו — ואילו מעל לסיפרה אין קו, בניגוד למקובל. באותה צורה הופיע המיספר 2 בעמוד השני של המכתב להארץ.

עיון נוסף הראה סימנים רבים זהים: סמך קסנה במיוחד, עיין אופיינית, ועוד.

המיסמך נמסר לגראפולוג מיספטי, בעל נסיון מיסטרתי. הלה מעיד, כעבור יומיים: "שני כתבי-יד זהים". לא "דומים", אלא "זהים". לא נותר שום ספק כי המכתב המזויף נכתב בידי של אמסטרדאם.

תיאור דמות: חיים אמסטרדאם, גבוה, ממושקף, שאטני, בן 32, אדם המחפש כל חיון מנהיג.

יליד כפר-אברהם ליד פתח-תקוה. חניך בית-ספר דתי וישיבה בני-ברק. אבל נתפס בילדותו כשחתך פיאות של חנוני. היה בנערותו במחתרת, הדביק כרזים, קיבל מכות מההגנה. חסיד נכנע של המחתרת, האז טיפל תמיר בתביעת פיצויים שלו, אחרי שנפגע ממשאית נהוגה בידי נהג חסרי רשיון, בנהגו בטרקטור של מושב נורדיה.

מאז בעל כלייה אחת בלבד, נכה לכל החיים, משוחרר מעבודה קשה במושב. הצטרף ל"מישטר החדש" של תמיר כשזה הוקם, והחזיק זאת בסוד במושב נורדיה החרותי. לפני כן היה מסור בכל נפשו לבגין, שלח לו מכתב-הערצה קיצוניים, שהדהימו גם את בגין. במערכת הבחירות היה המלווה הקבוע של תמיר.

זכה להיות ציר בתעידה האחרונה, למרות שקיבל רק 22 קולות בסניף נתניה, הודות לרוב של קבוצת-תמיר בוועדת-המנדטים. הופיע בוועידה כשומרי-ראש של תמיר, הכריז: "אם מחר יאיימו ברצח על תמיר, אני מוכן להיות האיש שיחטוף במקומו את הכדור".

ניבחר למרכז חרות לפי בקשת תמיר. תמיר גם סידר אותו כעובד באולפני ההסרטה בהרצליה, שתמיר הוא בעל-מניות בהם.

העניינה התהדקת. כשנדעו הדברים לתמיר, הבין זאת גם הוא. הוא ממחר אל רחל הלפרן, שואל אותה מדוע לא פנתה אליו כשהתעוררה הבעייה.

רחל הלפרן (בתדהמה): "אבל הרי פניתי אליך! דיברתי איתך בסלפון!"

תמיר: "איני זוכר את זה."
רחל הלפרן: "אני מוכנה ללכת ברגע זה לבית-הקברות, ולהישבע לך על קברו של ירמה שאני אומרת אמת!"

אנשי בגין מתייעצים ביניהם. אין להם ספק כי אכן תמיר הוא שבישל את כל הדיסה. הם מאמינים כי גילוי הדברים יסעיר את התנועה, ישכנע את המפקקים, יביא להכרעה ברורה נגד תמיר. בגין, שעמד חודשים מן הצד, בדכאון בולט, מתנער מדאואנו. מחליטים: לחתוך.

למחרת היום מודיע יו"ר הנהלת החרות, יעקוב מרידור, כי הנהלה מתפטרת. הכדור מחזור למרכז התנועה, בו יש לאנשי בגין רוב. תמיר מחפש באופן קדחתני תחמושת להתקפה נגדית. כתב אישום חריף מוגש לבית-הדין העליון של חרות נגד תמיר, מינצר ואמסטרדאם.

תמונה שמינית: חבר המושבעים

את הסיום הדוממתי של התסריט יש להשאיר לדמיון התסריטאי. הוא יכול להשתמש ברקע של ישיבת המרכז, או של בית-הדין

העליון של התנועה, או במשפט דמיוני של מושבעים. **מינצר:** "רבותי, אני רואה במכתב של ידידי אמסטרדאם מיסגה. היתה פה הגזמה. אני הגנתי על אמסטרדאם, למרות הסתייגותי מהמכתב. אני מאמין שבחברה הנאבקה מאבק משותף יש חובת סולידריות ומתן גיבוי לאנשים שעשו מיסגה בתום-לב. לכו פניתי אל רחל הלפרן, בלי כל קשר עם שמואל תמיר, ובלי ידיעתו. ביקשתי ממנה לחפות על אמסטרדאם, בלי לגרוב בשמו. אמסטרדאם בא אלי וביקש ממני לעזור לו, ואני עזרתי לו. האמנתי שגילוי זהותו של אמסטרדאם יגרום נזק במישור המפלגתי. "לא אמרתי לגברת הלפרן שאני בא ממשדרו של תמיר. זוהי כנראה אי-הבנה. הפניתי את שומת לבה למוסר-המנהיגות של ירמה, שאשר ידע שחתו מאנשיו שגה בתום-לב, היה עוזר לו, ושאלו תמיר ידע, היה מתנהג לפי אותו מוסר-מנהיגות. יכול להיות שהיא התרשמה מדברי אלה כאילו תמיר יודע. "אולי ישנן מתי בדיוק פנה אלי אמסטרדאם, כדי שאעזור לו, אולי שבוע אחרי המכתב, אולי פחות. אבל כשזה היה עדיין טרי."

קיטרונו מאנשי בגין (התסריטאי יכול לבחור בכל דמות שהיא מצמרת חרות): "המכתב של אמסטרדאם היה חלק ממערכת שלמה. מישהו הדריך וריכוז את גל המכתבים לעתונות. מי זה היה יכול להיות?"

● "המכתב הנוון מילא תפקיד פסיכולוגי ברגע המכריע. אמסטרדאם ידע ככותב בשגיאות כתיב ותחביר. במכתב אין שגיאה. לעומת זאת יש בו פסוקים, הוהים מילולית לדברים שאמר תמיר. המכתב כולו מעיד עליו כי הוא נכתב בידי פולמוסן מקצועי, ולא בידי טרקטוריסט ממושב נורדיה.

● "אמסטרדאם ידע כאדם המשועבד לחלוטין לתמיר. כמוהו מינצר. מי יאמין כי כל אחד מאלה פעל באופן עצמאי, בלי תיאום?"

● "מול עדותו היחידה של מינצר, יש עדות של שלושה אנשים, הטוענים כי רחל הלפרן אמרה לתמיר בטלפון במה המדובר, ושמינצר אמר שראו ישר ממשרדו של תמיר. אך די בעדות של

צלם העולם הזה צילם תמונה זו בוועידת חרות, לפי בקשתו של חיים אמסטרדאם, שביקש: "צלם אותי עם תמיר". לשם כך נדחף אמסטרדאם (באמצע) לשיחה שנילה תמיר (ימין) עם עורך-הדין פלזי.

תמונה מוזמנת

רחל הלפרן עצמה. האם יעזו מישרת לקדם ולומר שאשה נערצת זו, ידידתו של שמואל תמיר, משקת כדי להזיז לו?

● "מינצר טוען שאמסטרדאם בא אליו לבקש עזרה, אחרי פירסום מכתב. איזו עזרה? אמסטרדאם לא ידע, וכלל לא יכול היה לדעת, שנתגלה כי כתובת המכתב מזויפת. רק אדם במערכת הארץ יכול היה לדעת זאת — ואם הוא מסר זאת למישהו, הרי לא לאמסטרדאם, אותו לא הכיר כלל, וגם לא למינצר.

● "מדוע יפנה אמסטרדאם דווקא למינצר בבקשת עזרה, בעניין הנוגע באופן חיוני לתמיר — כשבכל שאר הפעמים שהיה בצרה פנה במישרין לתמיר?"

● "מי יכול להאמין כי מינצר יחליט על דעת עצמו לפנות לגברת הלפרן, מבלי להתיעץ בעניין כה חיוני תחילה עם האליל שלו, שהוא גם מומחה משפטי? שמואל תמיר?"

● "רבותי, ההוכחות הנסיביות הן ברורות לגמרי. הן מצטרפות לתמונה ברורה, הגיונית ושלמה. כל גירסה אחרת גובלת באבסורד."

השאר תלוי בידי התסריטאי. הוא יכול להביא פסקדין, או להשאיר אותו לצופה. אם ירצה סוף דרמאתי יותר, יוכל גם לסיים את הסרט בקרב-אגרופים נרגש, או ברדיפה דרמאתית.